

ANEU MAR ENDINS

Dous nous doctors de l'Església

El 27 de maig passat, solemnitat de la Pentecosta, a l'hora de la pregària de l'Àngelus, el Papa Benet XVI va fer un anunci que era molt esperat, especialment al nostre país. Va comunicar que el 7 d'octubre vinent, el dia que a Roma s'obrirà l'assemblea ordinària del Sínode dels Bisbes, proclamarà dos nous doctors de l'Església universal: sant Joan d'Àvila i santa Hildegarda de Bingen.

La decisió de declarar Sant Joan d'Àvila doctor de l'Església el Papa ja la va anunciar a Madrid, durant la passada Jornada Mundial de la Joventut, però fins ara no havia comunicat la data.

D'aquesta manera un home i una dona accedeixen al grup reduït dels grans mestres de la fe, que és el que significa el títol de «doctor de l'Església universal». Es tracta d'un títol que és donat per tradició o per decisió de la Santa Seu a escriptors eclesiàstics que han destacat tant per la santedat de vida —de fet, els dos nous doctors ja van ser canonitzats fa anys— com per la importància i l'ortodòxia de la seva obra original.

Quin és el significat del reconeixement d'aquests dos nous «doctors»? Sant Joan d'Àvila —anomenat també «el mestre Àvila»— fou un escriptor espiritual espanyol destacat, que visqué entre el 1500 i el 1569. És un representant de la reforma en el si de l'Església Catòlica. És una figura destacada del Segle d'Or i es va relacionar amb les grans figures del seu temps, com santa Teresa de Jesús i sant Joan de la Creu. D'una manera especial va donar a santa Teresa de Jesús seguretat sobre l'ortodòxia i la fecunditat dels seus camins espirituals.

Sant Joan d'Àvila publicà l'any 1556 un tractat espiritual en forma de comentari d'un verset del salm 44, *Audi filia*, que semblà sospitós a la Inquisició. El 1574 se'n va publicar una edició retocada. A més d'escriptor, Joan d'Àvila fou un gran apòstol, un evangelitzador; és conegut com «l'apòstol d'Andalusia». Home espiritual i reformador, la seva proclamació com a doctor a l'inici del Sínode sobre la Nova Evangelització tendeix a proposar-lo com a inspirador de l'evangelització contemporània. És molt significatiu aquest pensament seu que s'ha divulgat molt els darrers mesos: «Que tots sàpiguen que el nostre Déu és amor». Pensament molt proper al tema central de la primera encíclica de Benet XVI, amb el títol «Déu és amor».

Hildegarda de Bingen és una monja benedictina de l'època medieval. Visqué entre 1098 i 1179. Primer fou monja i priora del monestir benedictí de Disenberg, a Renània, i més tard del monestir de Rupertsberg, prop de Bingen, no lluny del Rin.

Fou una dona polifacètica, experta en humanitats i també en medicina i ciències experimentals. Tampoc oblidà la música i fou compositora. Ens ha deixat escrits espirituals, que han merescut de formar part de la biblioteca de clàssics del cristianisme cristians editada per la Facultat de Teologia de Catalunya.

El doctorat d'Hildegarda de Bingen mostra també un desig de reconèixer els mèrits de la dona en la història del pensament cristià. Els «doctors de l'Església» són uns quaranta aproximadament. Entre ells, fins a Pau VI, no hi havia cap dona. Pau VI n'introduí dues entre els grans mestres: santa Teresa de Jesús i santa Caterina de Siena. Va ser el beat Joan Pau II qui va afegir-hi el nom de santa Teresa de l'Infant Jesús. I ara Benet XVI hi afegirà una altra dona. Podem pensar que no serà la darrera.

† **Josep Àngel Saiz Meneses**
Bisbe de Terrassa

Corpus Christi a la Catedral de Terrassa



El diumenge dia 10 de juny a les 7 de la tarda Mons. Saiz Meneses, bisbe de Terrassa, va celebrar l'Eucaristia a la Catedral. Van concelebrar Mons. Salvador Cristau, bisbe auxiliar, i diversos preveres. La col·lecta es destinà a Càritas diocesana. La Capella de Música del Sant Esperit acompanyà amb els cants la missa i la processó amb el Santíssim Sagrament que va recórrer els carrers propers a la Catedral. Diversos grups i institucions havien confeccionat les catifes florals i tres altars situats a diferents punts del recorregut. La processó acabà a les 9 del vespre a l'interior de la Catedral amb la Benedicció Solemne amb el Santíssim. La processó de Corpus es va recuperar l'any 2005 i enguany augmentà la participació respecte a altres anys.

GLOSSA

En la vida i en la mort

En la missa exequial d'una senyora, molts anys catequista, implicada en accions socials eclesials i en la vida parroquial, la seva filla llegí als presents un text d'acció de gràcies a Déu per la vida, que la mare havia deixat escrit: «Gràcies, Senyor, per la fe que m'heu donat i que jo he acceptat. Ha estat el motor de la meua vida i m'ha mostrat el camí a seguir. Gràcies per la vostra Paraula, que m'ha donat llum i resposta. Gràcies per la vostra presència a l'eucaristia: és el millor regal que ens podíeu fer.

»Gràcies per haver conegut el meu espòs, company estimat de tots aquests anys. Amb ell hem pogut fer realitat el projecte de vida que dibuixàrem quan tot just naixia el nostre amor. Gràcies per la seva fidelitat i el seu amor. Gràcies pels fills, perquè ells ens han ensenyat el que és estimar sense límit i han estat el més important en les nostres vides. Gràcies pels néts, perquè ells són la il·lusió de la nostra vellesa. Gràcies per la família, que ens ha acollit i acompanyat. Gràcies pels amics, perquè ells ens han ensenyat el valor de l'amistat.

»Gràcies pel sol que surt cada dia, per la pluja que amara la terra, pel paisatge que encisa la nostra mirada, per la perfecció d'una petita flor, per la grandesa de les muntanyes i pel somriure d'un infant.

»Gràcies per la música i els cants que ens eleven a Vós.

»Gràcies, també, pels moments bons i pels dolents, pel dol i per les llàgrimes vessades, per l'angoixa i les malalties. Acceptat tot en el nostre cor, ens enforteix i ens millora. Gràcies per la pau al cor després de les tempestes interiors. Tot és vida.

»Gràcies pels meus petits encerts i perdó per les meves pors i covardies, pel meu egoisme, per no haver estat a l'alçada del que Vós volíeu, per les vegades que he decebut els que m'envoltaven, per no haver estimat més. Ajudeu aquest món nostre que és la vostra creació i que nosaltres hem de procurar fer una mica millor. Perdó i Amor, Senyor Jesús, Déu nostre!»

«L'amor que em tens és millor que la vida; per això els meus llavis et lloaran. Que tota la vida et pugui beneir i alçar les mans lloant el teu nom» (Sl 63, 4-5). Aquesta senyora, una dona amb vocació de servei que estimava la vida i la va oferir amb senzillesa i alegria al Déu d'Amor, se sentia caminant en la seva presència, atenta al pas i a la proximitat d'Ell, i disposada a respondre amb el seu fer de cada dia, en la pau o en la incertesa, en el goig o en la dissort, testimoniant amor i lliurament als altres. Beneint i lloant Déu en la vida i en la mort.

Enric Puig Jofra, SJ



63è Aplec de Matagalls

Se celebrarà el proper diumenge 8 de juliol. A les 10 h, a la Creu de Matagalls, distribució dels premis a la constància d'assistència a l'Aplec i missa concelebrada, presidida pel bisbe de Vic, Mons. Romà Casanova. A les 13 h inauguració de les millors fetes pel Servei de Parcs Naturals a la font de Felip Graugés. A la tarda (18 h), a la plaça Major de Vila-drau, ballada de sardanes acompanyades per la Cobla Genisenca.

DIUMENGE XIII DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre de la Saviesa (Sa 1,13-15;2,23-24)

Déu no va fer la mort, ni li agrada que l'home perdi la vida; tot ho ha creat perquè existeixi, ha format el món perquè l'home visqui, sense posar-hi cap mena de verí de mort. El reialme de la mort no és de la terra, perquè la bondat i la justícia són immortals. Déu no creà l'home sotmès a la mort, sinó a imatge de la seva existència eterna. Però l'enveja del diable va introduir la mort al món, i els partidaris d'ell són els qui en fan l'experiència.

▶ Salm responsorial (29)

R. *Amb quin goig us exalço, Senyor!*

Amb quin goig us exalço, Senyor. / M'heu tret a flor d'aigua quan m'ofegava, / i no heu permès que se n'alegrin els enemics. / Senyor, m'heu arrencat de la terra dels morts. / Quan ja m'hi enfonsava, m'heu tornat a la vida. R.

Canteu al Senyor, els qui l'estimeu, / enaltiu la seva santedat. / El seu rigor dura un instant; / el seu favor, tota la vida. / Cap al tard tot eren plors, / l'endemà són crits de joia. R.

Escolteu, Senyor, compadiu-vos de mi, / ajudeu-me, Senyor. / Heu mudat en joia les meves penes, / Senyor, Déu meu, us lloaré per sempre. R.



Jesús ressuscita la filla de Jaire. Mosaic de la mesquita de Kariye Djami (s. xiv)

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint (2Co 8, 7.9.13-15)

Germans, vosaltres teniu abundantment de tot: fe, doctrina, coneixement, interès per tot, i fins l'amor amb què us estimem. Sigueu també generosos en aquest favor que us demano. Coneixeu prou bé la generositat de Jesucrist, el nostre Senyor: ell, que és ric, es va fer pobre per vosaltres, per enriquir-vos amb la seva pobresa. No seria just que, per alleujar els altres, vosaltres patíssiu estretor. Més aviat, que en el moment present, buscant la igualtat, allò que us sobra a vosaltres compensi el que els falta a ells, i si un dia els sobra a ells que supleixi el que us farà falta a vosaltres, mirant que hi hagi igualtat. És allò que diu l'Escriptura: «Ni als qui n'havien recollit molt, els en sobrava, ni als qui n'havien recollit poc, els en faltava.»

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 5,21-43) (Versió abreujada)

En aquell temps, Jesús arribà en barca de l'altra riba del llac, molta gent es reuní al seu voltant, i es quedà vora l'aigua. Mentrestant, arriba un dels caps de sinagoga, que es deia Jaire, i, així que el veu, se li llença als peus i, suplicant-lo amb tota l'ànima, li diu: «La meva filla s'està morint. Veniu a imposar-li les mans perquè es posi bé i no es mori». Jesús se n'anà amb ell, i el seguia molta gent.

Arriben uns de casa del cap de sinagoga i li diuen: «La teva filla és morta. Què en trauràs d'amoïnar el mestre?». Però Jesús, sense fer cas del que acabava de sentir, diu al cap de sinagoga: «Tingues fe i no tinguis por». I només va permetre que l'acompanyessin Pere, Jaume i Joan, el germà de Jaume. Quan arriben a la casa del cap de sinagoga, veu l'aldarull de la gent, que plorava i cridava fins a eixordar. Ell entra a casa i els diu: «Què són aquest aldarull i aquests plors? La criatura no és morta, sinó que dorm». Ells se'n reien, però Jesús els fa sortir tots, pren només el pare i la mare de la nena amb els qui l'acompanyaven, entra a l'habitació, li dona la mà i li diu: «Talitha, cum», que vol dir: «Noia, aixeca't». A l'instant la noia, que ja tenia dotze anys, s'aixecà i es posà a caminar. Ells no se'n sabien avenir. Jesús els prohibí, de tota manera, que fessin saber què havia passat. I els digué que donessin menjar a la noia.

▶ Lectura del libro de la Sabiduría (Sb 1,13-15;2,23-24)

Dios no hizo la muerte ni goza destruyendo los vivientes. Todo lo creó para que subsistiera; las criaturas del mundo son saludables: no hay en ellas veneno de muerte, ni el abismo impera en la tierra. Porque la justicia es inmortal. Dios creó al hombre para la inmortalidad y lo hizo a imagen de su propio ser; pero la muerte entró en el mundo por la envidia del diablo; y los de su partido pasarán por ella.

▶ Salmo responsorial (29)

R. *Te ensaltaré, Señor, porque me has librado.*

Te ensaltaré, Señor, porque me has librado / y no has dejado que mis enemigos se rían de mí. / Señor, sacaste mi vida del abismo, / me hiciste revivir cuando bajaba a la fosa. R.

Tañed para el Señor, fieles suyos, / dad gracias a su nombre santo; / su cólera dura un instante; / su bondad, de por vida; / al atardecer nos visita el llanto; / por la mañana, el júbilo. R.

Escucha, Señor, y ten piedad de mí; / Señor, socórreme. / Cambiaste mi luto en danzas. / Señor, Dios mío, te daré gracias por siempre. R.

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a los Corintios (2Co 8, 7.9.13-15)

Hermanos:

Ya que sobrealís en todo: en la fe, en la palabra, en el conocimiento, en el empeño y en el cariño que nos tenéis, distinguíos también ahora por vuestra generosidad. Porque ya sabéis lo generoso que fue nuestro Señor Jesucristo: siendo rico, se hizo pobre por vosotros para enriqueceros con su pobreza. Pues no se trata de aliviar a otros, pasando vosotros estrecheces; se trata de igualar. En el momento actual, vuestra abundancia remedia la falta que ellos tienen; y un día, la abundancia de ellos remediará vuestra falta; así habrá igualdad. Es lo que dice la Escritura: «Al que recogía mucho no le sobraba; y al que recogía poco no le faltaba.»

▶ Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 5,21-43) (Versión abreviada)

En aquel tiempo, Jesús atravesó de nuevo en barca a la otra orilla, se le reunió mucha gente a su alrededor, y se quedó junto al lago. Se acercó un jefe de la sinagoga, que se llamaba Jairo, y, al verlo, se echó a sus pies, rogándole con insistencia: «Mi niña está en las últimas; ven, pon las manos sobre ella, para que se cure y viva.» Jesús se fue con él, acompañado de mucha gente que lo apretujaba.

Llegaron de casa del jefe de la sinagoga para decirle: «Tu hija se ha muerto. ¿Para qué molestar más al maestro?» Jesús alcanzó a oír lo que hablaban y le dijo al jefe de la sinagoga: «No temas; basta que tengas fe.» No permitió que lo acompañara nadie, más que Pedro, Santiago y Juan, el hermano de Santiago. Llegaron a casa del jefe de la sinagoga y encontró el alboroto de los que lloraban y se lamentaban a gritos. Entró y les dijo: «¿Qué estrépito y qué lloros son estos? La niña no está muerta, está dormida.» Se reían de él. Pero él los echó fuera a todos y, con el padre y la madre de la niña y sus acompañantes, entró donde estaba la niña, la cogió de la mano y dijo: «Talitha qumi» (que significa: «Contigo hablo, niña, levántate»). La niña se puso en pie inmediatamente y echó a andar; tenía doce años. Y se quedaron viendo visiones. Les insistió en que nadie se enterase; y les dijo que dieran de comer a la niña.

COMENTARI

Els miracles en l'evangeli segons Marc



LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 1a setmana): Am 2,6-10.13-16 / SI 49 / Mt 8,18-22 ■ **dimarts**: Ef 2,19-22 / SI 116 / Jn 20, 24-29 ■ **dimecres**: Am 5,14-15.21-24 / SI 49 / Mt 8,28-34 ■ **dijous**: Am 7,10-17 / SI 18 / Mt 9,1-8 ■ **divendres**: Am 8,4-6.9-12 / SI 118 / Mt 9,9-13 ■ **dissabte** (□ Urgell): Am 9,11-15 / SI 84 / Mt 9, 14-17 ■ **diumenge** vinent, XIV de durant l'any (litúrgia hores: 2a setmana): Ez 2,2-5 / SI 122 / 2Co 12,7-10 / Mc 6, 1-6.

En l'evangeli de Marc, els gestos poderosos de Jesús, és a dir, els seus miracles, ocupen quasi dues terceres parts del seu ministeri. Tenen, per tant, una importància gran en aquest evangeli. Però, en contra del que pugui semblar, no porten un missatge de força i de poder que Marc utilitzi sense més ni més.

Recordem que alguns gestos de Jesús són silenciats pel mateix Jesús («no ho diguis a ningú», «Jesús els prohibí que ho fessin públic»).

D'altres, com els dos miracles d'avui, són gestos poderosos realitzats en secret. La guarició de la malaltia de la dona és secreta per la naturalesa mateixa del gest. La resurrecció de la filla de Jaire ho és per voluntat de Jesús: no

més pren tres dels seus deixebles amb ell.

L'evangeli segons Marc presenta un Jesús poderós, que té autoritat damunt els esperits malignes, té poder sobre les onades del mar de Galilea, pot donar de menjar a multituds, pot guarir malalties. Fins i tot, pot ressuscitar morts, com en l'episodi d'avui. Tanmateix, l'objectiu de totes aquestes accions plenes d'autoritat i de poder no és deixar la gent bocabadada i atemorida, sinó ajudar, atendre i encoratjar els malalts, marginats, moribunds...

Jesús il·lustra, és veritat, la força del Regne que s'obre camí contra totes les forces que se li oposen. Però amb el silenci i la discreció imposades als

gestos deixa entreveure que el Regne que anuncia com a present es vol obrir pas sense esclats i sense escarafalls. Els miracles de Jesús en Marc il·lustren de forma clara la paràbola de la llavor que creix tota sola. Creix en el silenci i en el secret.

Els miracles en l'evangeli de Marc no poden ser el carnet d'identitat d'un Messies que ve en la petitesa i en la modèstia del servei. Per això la narració de Marc insisteix en la sordina i no utilitza els miracles per a proclamar un Regne de poder i de domini. El vessant més genuí del Regne no són els gestos plens de poder. Marc és, en el fons, una correcció d'una visió messiànica triomfalista.

Oriol Tuñí, SJ

JESÚS DE NATZARET, PER BENET XVI

27. Sentit del tractament *Abbà*, Pare



Getsemaní és un dels llocs més venerats de la cristiandat. Si hom s'hi atura una estona, es troba davant d'un cim dramàtic del misteri del nostre Redemptor: aquí Jesús va experimentar l'última solitud, la completa indigència de l'ésser humà. Aquí l'abisme del pecat i de tot el mal li va penetrar en el més profund de l'ànima. Aquí fou tocat per la commoció de la mort imminent. Aquí el traïdor el besà. Aquí els deixebles l'abandonaren. Aquí Jesús va acceptar fins al fons la voluntat del Pare, la va fer seva i així va cagrir la història.

Arribem a un darrer punt de la pregària de Jesús a Getsemaní, a la seva veritable clau de comprensió, a l'apel·latiu *Abbà*, Pare (Mc 14,36). Joachim Jeremies va escriure (1966) un llibre important sobre aquesta paraula de la pregària de Jesús, un llibre del qual voldria citar dos pensaments essencials: «Mentre en la literatura jueva de pregària no existeix cap prova del tractament *Abbà* adreçat a Déu, Jesús (amb l'excepció del crit de la

creu, Mc 15,34 i llocs paral·lels) va anomenar Déu sempre així». Som, doncs, davant d'un contrasenyal absolutament evident de la *ipsissima vox* (paraula autèntica) de Jesús (*Abbà*, p. 59).

Jeremies demostra a més que aquesta paraula *Abbà* pertany al llenguatge infantil —és la manera com, dins la família, l'infant s'adreça al pare. «Per a la sensibilitat jueva hauria estat irreverent i, per tant, impensable adreçar-se a Déu amb aquesta paraula familiar.»

Era una cosa nova i inaudita que Jesús gosés fer aquest pas. Ell parlava amb Déu com l'infant parla amb el pare... L'*Abbà* de l'apel·latiu usat per Jesús envers Déu revela l'íntima essència de la seva relació amb Déu (p. 63). És, doncs, un despropòsit que alguns teòlegs pensin que, en la pregària de la muntanya de les Oliveres, l'home Jesús s'hagués adreçat al Déu trinitari. No, precisament aquí parla el Fill, que ha assumit en si tota voluntat humana i l'ha transformada en voluntat del Fill.

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 2a part, Ed. Claret)

EL CRISTIANISME ARA I AQUÍ

L'alliberament de l'ego



Crec que el que caracteritza un esperit religiós és l'alliberament de l'ego. El jo solament pot donar allò que és, els seus talents amagats, la seva riquesa al món, si, prèviament, s'allibera de la tendència egocèntrica, de la presó de solipsisme que el tanca dins de si mateix i el situa en el centre del món.

Aquest alliberament de l'ego és exhortat en totes les grans tradicions espirituals. En la tradició cristiana, la tendència a viure segons l'ego és el que pròpiament s'anomena «la dimensió pecadora de l'ésser humà». Tota persona, pel sol fet de ser-ho, ha de lluitar contra aquest egocentrisme per arribar a la plenitud del seu ésser i donar el millor de si mateixa.

No és la negació del jo el que vindica Jesús, sinó l'extinció de l'ego, perquè solament quan l'ego mor apareix un jo lliure i creatiu, capaç de donar-se i d'oferir-se en el món i contribuir amb la seva presència a l'embelliment de la realitat, a la construcció de la cultura, a l'elevació de la societat.

L'alliberament de l'ego és, al capdavant, una pràctica d'abandonament al Tu infinit. Cal molta audàcia per abandonar-se. Karl Rahner recorda que abandonar-se és la màxima audàcia del cristià. Una ínfima partícula de l'immens univers vol tenir a veure alguna cosa amb la totalitat de la realitat, i, per fer-ho, pren consciència de la seva relativitat i suplica que aquesta totalitat l'abraçi. Qui s'atreveix a abandonar-se en Déu és el qui finalment s'ha adonat de la insostenible lleugeresa del seu ésser, de la ridiquesa del seu ego i entén que és ontològicament dependent.

El fet de ser dependent, com escriu Karl Rahner, no treu dignitat a la persona. L'oració, en sentit estricte, és aquest acte mental, emocional, espiritual d'abandonar-se, de reposar en el Tot, com el nadó s'abandona en el pit de la seva mare. Quan el jo viu conforme al Mestre interior, arriba la serenitat que tots anhelem, i la pau.

Francesc Torralba
(*Jesuicrist 2.0*, Ed. Pòrtic (Grup 62))

SANTORAL

1. ✠ Diumenge XIII de durant l'any. Sant Domicià, abat; sant Aaró o Aaron, germà de Moisès i primer sacerdot de l'antiga aliança (s. XIII aC); santa Elionor (Leonor), mr.

2. Dilluns. Sants Procés i Martinà, mrs.; sants Bernadí Realino, Joan-Francesc Regís i Francesc Gerónimo, i els beats Julià Maunoir i Antoni Balducci, prev. jesuïtes i mrs.

3. Dimarts. Sant Tomàs, anomenat Dídim (el Bessó), apòstol, venerat a Edessa (s. VI); sant Heliódr, bisbe; sant Jacint, cambrer imperial mr.; sant Lleó II, papa (sicilià, 682-683); beata Maria Anna Mogas Fontcuberta, vg. (de Corró de Vall, les Franqueses del Vallès, 1827-1886), fund. Franciscanes Missioneres de la Mare del Diví Pastor.

4. Dimecres. Sta. Isabel de Portugal (1271-1336), princesa catalano-aragonesa, néta de Jaume I; sant Laureà, bisbe de Sevilla; santa Berta, vg.; sant Valentí Berriochoa, bisbe i mr.

5. Dijous. Sant Antoni-Maria Zaccaria (1502-1529), prev., fund. Barnabites a Milà (B); sant Miquel dels Sants (1591-1625), prev. trinitari a Valladolid, nat a Vic i patró d'aquesta ciutat; santa Filomena, vg.

6. Divendres. Santa Maria Goretti (1890-1902), vg. i mr. de la castedat; sant Isaïes, profeta i mr.; sant Ròmul, bisbe.

7. Dissabte. Sant Ot o Odó (†1122), bisbe d'Urgell, patró de la Seu; St. Fermí, bisbe de Pamplona; santa Edilberga, vg.; sant Marçal, bisbe; beat Benet XI, papa (1303-1304).

INTENCIONS DEL SANT PARE (juliol)

General: Que tothom tingui feina i la pugui exercir en condicions d'estabilitat i seguretat.

Missional: Que els voluntaris cristians presents en territoris de missió sàpiguin donar testimoniatge de la caritat de Crist.

ENTREVISTA



ANTONI MATABOSCH

Formació per dialogar

L'Institut Superior de Ciències Religioses de Barcelona (ISCREB) ofereix —en modalitat presencial i virtual—, juntament amb la Facultat de Psicologia, Ciències de l'Educació i de l'Esport Blanquerna (URL) un màster en *Diàleg interreligiós, ecumènic i cultural*, que impartiran entre els anys acadèmics 2012-2014. «El curs vol proporcionar una acurada visió de les principals religions del món que tenen presència entre nosaltres», afirma Mn. Antoni Matabosch, coordinador d'un màster que també ofereix «una visió de la cultura actual on emmarcar el fet religiós i que proposa metodologies per a un diàleg fructífer entre les religions, així com una teologia de les religions». Les matriculacions són del 4 al 25 de setembre (www.iscreb.org).

Per què és necessària la formació interreligiós?

El nostre país té una realitat molt més plural que fa uns anys. El creixement intern i les migracions han fet que les principals religions estiguin presents entre nosaltres; per tant, hi són també en hospitals, centres educatius, presons, barris... Aquesta nova realitat s'ha de conèixer, especialment els mestres i professors, els professionals sanitaris, els funcionaris de les presons o ajuntaments. No es poden afrontar els nous problemes sense conèixer les diverses creences, els hàbits i costums. Hi ha d'haver especialistes en temes religiosos i tots els qui hi treballen en aquests camps han de tenir una informació adequada, perquè si no no sabran entendre i resoldre les noves situacions.

I el diàleg interreligiós és la clau?

Sense diàleg interreligiós correm el risc de cercar models de convivència equivocats. El model francès d'assimilació ha fracassat perquè ha creat rebuig i allunyament, i per tant separació del comú dels francesos i, al capdavant, protestes socials dels fills dels immigrants. El model multicultural anglosaxó també ha estat fallit perquè intentava crear comunitats separades —basades en el principi del respecte—, però han acabat creant guetos i pobresa.

Per tant, quina és la solució?

Cal crear un model d'integració interreligiós on sigui possible el respecte a la identitat de cadascú i una integració en la comunitat d'acollida. I sense un veritable diàleg, a tots els nivells, no serà possible. O ens adonem i coneixem la nova realitat religiosa i cultural o serem incapaços de construir una nova societat, alhora plural i integrada.

Òscar Bardaji i Martín

EN PAREJA

Violència a domicili



Al parlar de la violència domèstica contra las mujeres, no pretendo ignorar que también hay maridos maltratados por sus esposas, pero está de acuerdo conmigo en que

son mucho menos frecuentes; aunque el mismo amparo social y trato judicial pedimos para estos lamentables casos.

En el 95 por ciento de las muertes y malos tratos de los que se informa en los periódicos de cualquier día, las víctimas son mujeres que están separadas o en trámite de separación. Qué coincidencia, ¿verdad? Hay una explicación histórica para estas raíces violentas del varón ibérico, ya que hace sólo veinte y pico de años que se derogó la llamada potestad marital, que autorizaba al marido a corregir a su esposa y obligaba a esta a obedecerle. Y sólo mucho más recientemente ha sido considerado un delito la violación dentro del matrimonio. Gran parte de la violencia doméstica estalla cuando la mujer se niega a tener relaciones sexuales. Coincido con mi colega Carlos Castillo del Pino, cuando dice que no hay resorte más seguro para que salte la espita de la violencia en un hombre que haberse sentido cuestionado en su hombría.

Estadísticamente, se sabe que las mujeres tienen seis veces más posibilidades de ser agredidas por un familiar que por un desconocido, así como un riesgo dos veces mayor de ser asesinadas por sus maridos que por extraños (mientras que los varones, por el contrario, presentan un riesgo mayor que las mujeres de ser víctimas de agresiones y homicidios a cargo de un desconocido).

En España, semanalmente fallece al menos una mujer por maltrato; las violencias denunciadas no superan el 10-30 por ciento de los casos (se impone la ley del silencio) y las denuncias que se hacen suelen ser tardías. Espero y deseo de todo corazón que se superen aquellas situaciones en las que la violencia conyugal encuentra su caldo de cultivo y que se supere la asimetría de la relación entre los consortes, con menoscabo del más débil, habitualmente la mujer.

Dr. Paulino Castells
(*En pareja*, Ed. Planeta;
En parella, Ed. Pòrtic)

VIDA DIOCESANA

▶ ACTIVITATS DEL SR. BISBE

Aquest diumenge dia 1 de juliol, a les 10 h. Presideix la Missa Solemne a la Catedral en honor dels patrons de la ciutat de Terrassa, sant Pere, sant Cristòfor i sant Valentí en la Festa Major de la ciutat.

Dijous dia 5, a les 11 h. Presideix la reunió de la Fundació d'Escoles Diocesanes i Parroquials (FEDIP) de la diòcesi de Terrassa.

Divendres dia 6 i dissabte dia 7. Presideix la reunió de rectors i formadors de Seminaris Majors de Catalunya i Balears a Lleida.

Diumenge dia 8 de juliol, a les 12 h. Celebra l'Eucaristia a la parròquia de Sant Martí de Cerdanyola amb motiu del 75 aniversari de la Creuada Evangèlica.

▶ NOTÍCIES



Confirmacions a la Sagrada Família de Sabadell. El dissabte dia 2 de juny, Mons. Saiz Meneses va celebrar la missa a la parròquia de la Sagrada Família de Sabadell i va administrar el sagrament de la Confirmació a cinc joves i dos adults de la comunitat parroquial. Va estar acompanyat per Mn. Fabio Câceres, administrador parroquial.

Visita Pastoral a Vilanova del Vallès. El diumenge dia 3 de juny el Sr. Bisbe de Terrassa va iniciar la Vi-



sita Pastoral a la parròquia de Sant Esteve de Vilanova del Vallès amb la celebració de la Missa Estacional. Va ser rebut per Mn. Prakash Chukka Rao, administrador parroquial, que va concelebrar. Hi assistí el Sr. Oriol Safont, alcalde del municipi. El Sr. Bisbe saludà els feligresos i els infants de la catequesi, congregats amb aquest motiu.



Menjador Social de Mollet del Vallès. El dimecres 6 de juny, Mons. Saiz Meneses visità el rebost d'aliments i el menjador social a Mollet del Vallès amb motiu del seu primer aniversari. Ambdues realitats formen part de l'activitat de Càritas Parroquial de Mollet. El Sr. Bisbe estigué acompanyat per Mn. Miquel Planas, rector, pels voluntaris i col·laboradors de Càritas així com per diversos regidors i membres d'altres institucions que hi col·laboren.

▶ AGENDA

Exercicis espirituals i recessos. Diumenge 15 de juliol (de les 11 a les 18 h): *Recés per a homes* (obert a les seves famílies) a càrrec dels PP. José María Fernández Cueto i Enrique Martín Baena, cpcr. Del dilluns 16 al dissabte 21 de juliol: *Exercicis espirituals per a homes*, dirigits pel P. José María Fernández Cueto, cpcr o bé pel P. Enrique Martín Baena cpcr. Inscripcions: Cooperadores Parroquials de Crist Rei, Casa Mare de Déu de Montserrat, 08140 Caldes de Montbui. Tels: 938 654 496 o bé 697 840 559.

Concert. *Itàlia, França, Catalunya. Quatre cors, una veu.* Cloenda del Festival Internacional de Cors Joves de Granollers. Lloc: Parròquia de Sant Esteve de Granollers, diumenge 8 de juliol a les 18 h.

En la pau de Crist: P. Bonaventura Gilabert Mir, OCD. El dilluns 11 de juny va morir a Barcelona el P. Bonaventura Gilabert Mir, carmelita descalç, als 95 anys

d'edat, 79 de professió religiosa i 72 de sacerdot. Expert en l'espiritualitat carmelitana, traduï obres de santa Teresa al català. Fou formador de diverses generacions de carmelites descalços, esmerçà el ministeri sacerdotal atenent diverses comunitats femenines de Catalunya i acompanyant espiritualment persones seglars. Formà part de la comunitat que durant uns anys hi hagué a la Casa d'Oració «Santa Teresa» a Matadepera. Les exèquies es van celebrar el dia 12 de juny al santuari de la Mare de Déu del Carme a Barcelona i les presidí el P. Provincial, Agustí Borrell, ocd.



▶ PROVÍNCIA ECLESIASTICA

Eucaristia Missionera. El dissabte dia 14 de juliol, a la capella de l'Arquebisbat de Barcelona, vuitena Eucaristia Missionera de les tres diòcesis de la Província Eclesiàstica de Barcelona (Barcelona, Terrassa i Sant Feliu de Llobregat) presidida pel cardenal arquebisbe Mons. Lluís Martínez Sistach. Hi són convidats els missioners i missioneres que estiguin entre nosaltres, els familiars de missioners i col·laboradors de les nostres delegacions de Missions, i els joves que marxen aquest estiu a conèixer i compartir les realitats d'altres pobles germans.

▶ D'ALTRES BISBATS

Seminari. *Fonaments morals de la crisi econòmica*, del 2 al 6 de juliol a les 19.30 h. Lloc: Universitat Abat Oliva CEU, c/ Bellesguard 30, 08022 Barcelona, tel. 932 541 420.

XLII Trobades d'Animadors de Cant per a la Litúrgia. Del 23 al 28 de juliol, dirigida per Raül Martínez. Del 30 de juliol al 4 d'agost, dirigida per Aïda Espelt; Del 20 al 25 d'agost, dirigida per Albert Folch. A totes tres ponència del Gmà. Bernat Julilo i Galí, monjo de Montserrat: *Teologia i litúrgia de la dedicació d'esglésies*. Lloc: Monestir de Montserrat. Inscripcions (fins al 6 de juliol): Secretaria d'Animadors de Cant per a la Litúrgia, tel. 938 777 766; e-mail: trobadescant@abadia-montserrat.net.

REMAD MAR ADENTRO

Dos nuevos doctores de la Iglesia

El pasado 27 de mayo, solemnidad de Pentecostés, a la hora del rezo del Ángelus, el Papa Benedicto XVI hizo un anuncio que era muy esperado, especialmente en nuestro país. Comunicó que el próximo 7 de octubre, el día que en Roma se abrirá la asamblea ordinaria del Sínodo de los Obispos, proclamará dos nuevos doctores de la Iglesia universal: san Juan de Ávila y santa Hildegarda de Bingen.

La decisión de declarar a san Juan de Ávila doctor de la Iglesia ya la anunció el Papa en Madrid, durante la pasada Jornada Mundial de la Juventud, pero no había comunicado hasta ahora la fecha.

Un hombre y una mujer acceden así al reducido grupo de los grandes maestros de la fe, que esto es lo que significa el título de «doctor de la Iglesia universal». Este es un título dado oficialmente por tradición o por decisión de la Santa Sede a escritores eclesiológicos destacados tanto por la santidad de su vida —de hecho, los dos nuevos doctores ya fueron canonizados hace años— como por la importancia y la ortodoxia de su obra original.

¿Cuál es el significado del reconocimiento de estos dos nuevos «doctores»? San Juan de Ávila —tam-

bién llamado «el maestro Ávila»— fue un destacado escritor espiritual español, que vivió entre 1500 y 1569. Es un representante de la reforma en el seno de la Iglesia Católica. Es una figura destacada del Siglo de Oro y estuvo en relación con las grandes figuras de su tiempo, como santa Teresa de Jesús y san Juan de la Cruz. Especialmente a santa Teresa de Jesús le dio seguridades acerca de la ortodoxia y fecundidad de sus caminos espirituales.

San Juan de Ávila en 1556 publicó un tratado espiritual en forma de comentario de un versículo del salmo 44, *Audi filia*, que pareció sospechoso a la Inquisición. En 1574 se publicó una edición retocada. Además de escritor, Juan de Ávila fue un gran apóstol, un evangelizador; es conocido como «el apóstol de Andalucía». Hombre espiritual y reformador, su proclamación como doctor de la Iglesia al iniciar el Sínodo sobre la Nueva Evangelización tiende a proponerlo como inspirador de la evangelización contemporánea. Es muy significativo este pensamiento suyo, que se ha divulgado mucho en los últimos meses: «Sepan todos que nuestro Dios es amor». Pensamiento muy cercano al tema central de la primera encíclica de Benedicto XVI, de título «Dios es amor».

Hildegarda de Bingen es una monja benedictina de la época medieval. Vivió entre 1098 y 1179. Fue primero monja y priora del monasterio benedictino de Disenberg, en Renania, y más tarde del monasterio de Rupertsberg, junto a Bingen, no lejos del Rin.

Fue una mujer polifacética, experta en humanidades y también en medicina y ciencias experimentales. No olvidó tampoco la música y fue compositora. Nos ha dejado escritos espirituales, que han merecido formar parte de la biblioteca de Clásicos del Cristianismo, editada por la Facultad de Teología de Catalunya.

El doctorado de Hildegarda de Bingen significa también un deseo de reconocer los méritos de la mujer en la historia del pensamiento cristiano. Los «doctores de la Iglesia» son unos cuarenta aproximadamente. Entre ellos, hasta Pablo VI, no había ninguna mujer. Pablo VI introdujo dos de ellas entre los grandes maestros: santa Teresa de Jesús y santa Catalina de Siena. Fue el beato Juan Pablo II el que añadió el nombre de santa Teresa del Niño Jesús. Y ahora Benedicto XVI añadirá una mujer más. Cabe pensar que no será la última.

† **Josep Àngel Saiz Meneses**
Obispo de Terrassa